

Arrest

nr. 71 991 van 16 december 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 25 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN VRECKOM en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger te zijn, van Tsjetsjeense origine, en afkomstig uit het dorp Mesker Yurt, in de regio Shali, Republiek Tsjetsjenië, Russische Federatie. U studeerde rechten aan de universiteit in Argun. Tijdens uw studies raakte u bevriend met een medestudent, een zekere R.T.(...). Hij behoorde tot de Kadyrovtsi. In de maand mei 2009 begon u een relatie met hem. U maakte jullie relatie niet bekend aan uw ouders, omdat u niet van plan was om onmiddellijk met hem te trouwen.

Daarom spraken jullie in het geheim met elkaar af. R.T.(...) had een vriend die rebel was. Hij wilde zijn vriend ervan overtuigen om te stoppen met zijn activiteiten voor de rebellen. In juni 2009 bent u samen met R.T.(...) twee keer zijn vriend gaan opzoeken in zijn schuilplaats in de bergen in de regio Vedenskiy. Jullie namen telkens voedsel en water mee voor de rebellen. U waste dan ook hun kleren en kookte voor hen. Zijn vriend weigerde echter weg te gaan bij de rebellen. In augustus 2009 had u op een dag met R.T.(...) in Grozny afgesproken. 's Avonds wilde hij u met de wagen naar huis brengen. Op de weg naar huis, stopte hij op een afgelegen plaats. Daar verkrachtte hij u. R.T.(...) had al twee vrouwen, maar beloofde toch ook zo snel mogelijk met u te trouwen. In september 2010 spraken jullie nog een keer af in Argun. Daarna moest hij deelnemen aan een operatie van de ordediensten in de bergen in de regio Vedenskiy. Hij zou enkele weken weg zijn. In die periode stelde u vast dat u zwanger was. U was bang dat uw ouders dit te weten zouden komen. Volgens jullie tradities is het immers een schande als een meisje ongehuwd zwanger is. Toen R.T.(...) u opbelde, vertelde u hem onmiddellijk dat u zwanger was en dat hij u moest komen halen om met u te trouwen. Hij zei u dat hij al thuis was, maar dat hij ziek was.

Hij had problemen met zijn nieren. Hij beloofde met u te trouwen zodra hij genezen was. Daarna hoorde u niets meer van hem. In november 2009 belde u naar uw leerkracht om te vragen of ze uw diploma al vanuit Moskou had ontvangen. Ze vertelde u echter dat R.T.(...) een week of twee eerder overleden was aan zijn ziekte. U vreesde gedood te worden door uw vader en broer als ze uw zwangerschap zouden ontdekken. Bovendien was u ook bang dat de autoriteiten te weten zouden komen dat u rebellen geholpen had. Daarom vertelde u alles aan uw zus P.(...). Uw zus vroeg hulp aan jullie tante K.(...) die in Grozny woonde. Ze besloot u te helpen. Uw tante vroeg aan uw ouders of u haar mocht komen helpen met haar winkel. Uw ouders stemden daarmee in en in december 2009 vertrok u naar Grozny. Uw tante besloot dat u het land moest verlaten. Op 21 februari 2010 vertrok u met de wagen vanuit Grozny naar Minvody. Vandaaruit reisde u met de bus naar Oekraïne. Daar stapte u in een andere bus waarmee u verder naar België reed. U kwam op 25 februari 2010 in België aan en vroeg op dezelfde dag asiel aan. In het opvangcentrum leerde u D.S.(...) kennen die al ongeveer zeven jaar in België verblijft. U sloot een religieus huwelijk met hem. D.S.(...) was bereid om uw ongebooren kind als zijn eigen kind te erkennen en het zijn familienaam te geven. Op 15 juni 2010 bent u bevallen van een zoonnetje dat de naam D.Y.(...) kreeg.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten voor: een geboorteakte, een studentenkaart, een getuigschrift middelbaar onderwijs met bijlagen, een diploma hoger onderwijs met bijlagen, een getuigschrift van de belastingdienst, een ziekteverzekeringsspolis, en een kaartje van pensioenverzekering.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaarde uw land van herkomst ontvlucht te zijn, omdat u enerzijds vervolging vreesde vanwege de autoriteiten. U had namelijk rebellen geholpen op vraag van een medestudent, R.T.(...) met wie u een relatie had. Anderzijds vreesde u ook problemen te krijgen met uw familieleden, omdat u ongehuwd zwanger was. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u onaannemelijk weinig informatie kon verschaffen over R.T.(...). Behalve dat hij in 1972 geboren was en dat hij in Argun woonde (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 18/07/2011, p. 8), kon u niet meer informatie geven over zijn persoonlijk leven en familiale situatie. Zo kende u zijn patroniem niet. U wist niet eens of zijn ouders

nog in leven waren. U veronderstelde enkel dat hij nog wel broers en zussen had, maar verklaarde hen niet te kennen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 18/07/2011, p. 8, 18). U stelde weliswaar dat hij nog twee andere vrouwen had die bij hem woonden. U kende de namen van deze vrouwen niet. U beweerde dat hij bij één van deze vrouwen twee dochters had, maar kon hun namen ook niet opgeven. U wist niet of hij bij de andere vrouw ook kinderen had (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 18/07/2011, p. 12-13). Met betrekking tot zijn werk, stelde u dat hij lid was van de Kadyrovtsi. U kon echter niet zeggen tot welke ordedienst hij precies behoorde. U wist niet welke functie hij bekleedde noch welke rang hij had. U verklaarde het hem nooit gevraagd te hebben. U wist wel dat hij een uniform had, maar kon dan niet zeggen of er bepaalde kentekens op aangebracht waren (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 18/07/2011, p.8-9). Aangaande zijn ziekte beweerde u vernomen te hebben dat hij in het ziekenhuis werd opgenomen, maar u wist niet in welk ziekenhuis. U kon ook niet preciseren wanneer hij gestorven was (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 18/07/2011, p. 15-16). Gezien R.T.(...) reeds vijf jaar een studiegenoot van u was, u toch al enkele maanden een ernstige relatie met hem had en van plan was om met hem te trouwen, en gezien u hem zelfs geholpen hebt bij zijn activiteiten voor de rebellen wat door zijn functie bij de Kadyrovtsi toch uiterst risicovol was, is het bijgevolg niet aannemelijk dat u dan zo weinig informatie over hem kon verschaffen. Verder legde u ook vage verklaringen af met betrekking tot uw beweerde hulp aan de rebellen. U verklaarde dat u twee keer samen met R.T.(...) met de wagen naar de schuilplaats van de rebellen in de bergen gegaan bent om hen voedsel en water te brengen. Toen u gevraagd werd waar hun schuilplaats was, kon u enkel zeggen dat het zeker in de regio Vedenskiy was, maar u kon niet verder preciseren waar het ergens was. U stelde dat R.T.(...) die twee keer naar de rebellen gegaan was, omdat een vriend van hem daar was en hij hem ervan wilde overtuigen om weg te gaan bij de rebellen. U dacht slechts dat de naam van zijn vriend K.(...) of R.(...) was, maar daar was u niet zeker van (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 18/07/2011, p. 14).

Uw gebrek aan kennis en uw vage verklaringen ondermijnen niet alleen de geloofwaardigheid van uw beweerde relatie met R.T.(...) ernstig, maar ook uw beweerde hulp aan de rebellen. Bijgevolg kan er ook geen geloof gehecht worden aan uw bewering dat u bij eventuele terugkeer naar uw land van herkomst mogelijk vervolgd kan worden door de autoriteiten omwille van betrokkenheid bij rebellenactiviteiten. Aangezien u er niet in geslaagd bent om aannemelijk te maken dat u een relatie had met R.T.(...), kan er bovendien ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaring dat u ongehuwd zwanger was en dat u omwille van deze zwangerschap bij terugkeer alsnog problemen zou kunnen krijgen met uw familieleden.

Daarenboven dient er op gewezen te worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen met betrekking tot uw reis naar België. Immers, wat het traject van uw reis betreft, wist u vrijwel niets, hetgeen niet geloofwaardig genoemd kan worden. U verklaarde dat u vanuit Grozny vertrokken bent met een taxi naar Minvody. Vandaaruit bent u met een bus naar Oekraïne gereden. Daar bent u dan in een andere bus gestapt waarmee u naar België gereisd bent. U wist echter niet waar ergens in Oekraïne u in die bus gestapt bent. Met betrekking tot die bus dacht u dat het een toeristenbus was, maar u kon niet zeggen van welke busmaatschappij. U kon ook niet zeggen langs welke landen of plaatsen u verder naar België gereisd bent. U wist niet via welk land u de Europese Unie bent binnengekomen. U verklaarde niet gemerkt te hebben of u onderweg een landsgrens bent overgestoken (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 18/07/2011, p. 4-6).

Aangezien een dergelijke clandestiene reis toch een uiterst preciaire onderneming is en gezien het persoonlijk belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw land van herkomst, is het bijgevolg niet aannemelijk dat u dermate onwetend bent aangaande het traject van uw reis. Uw uitleg voor uw onwetendheid dat u gestresseerd was, dat de bus enkel 's nachts stopte, en dat u nooit eerder in het buitenland geweest bent (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 18/07/2011, p. 5-6), is dan ook niet overtuigend.

Bovendien kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen aangaande uw illegale binnenkomst in de Europese Unie. Zo verklaarde u geen reisdocumenten in handen gekregen te hebben. U stelde ook niet te weten of uw tante, die uw hele reis geregeld heeft, al dan niet valse reisdocumenten voor u had laten maken. U beweerde dat er onderweg geen identiteitscontroles gebeurd zijn. De chauffeur van de bus had met u ook geen afspraken gemaakt wat u moest zeggen of doen in het geval er wel een individuele identiteitscontrole zou gebeuren (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 18/07/2011, p. 6). Dergelijke verklaringen betreffende uw binnenkomst in de Europese Unie kunnen niet geloofwaardig genoemd worden. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de Europese Unie en de Schengenzone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden. Gelet op het grote risico dat u liep op een mogelijk individuele

identiteitscontrole is het bijgevolg onwaarschijnlijk dat u hierop niet beter voorbereid zou zijn door de chauffeur en kan redelijkerwijs verwacht worden dat u minstens ervan op de hoogte zou zijn of er enige reisdocumenten voor u gebruikt werden. Deze vaststelling van een gebrek aan geloofwaardigheid betreffende uw reisroute naar België is zwaarwichtig. Behalve dat de werkelijke omstandigheden van uw reis naar België onbekend zijn, wijst deze vaststelling er mogelijk ook op dat u de reisdocumenten die u bij uw ware reis naar België zou hebben kunnen gebruikt, verborgen houdt. Hier moet des te zwaarder aan worden getild, gezien u geen enkel officieel identiteitsdocument voorlegt.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie. Uw geboorteakte, uw studentenkaart, het getuigschrift middelbaar onderwijs met bijlagen, uw diploma hoger onderwijs met bijlagen, het getuigschrift van de belastingdienst, uw ziekteverzekeringsspolis, en het kaartje van uw pensioenverzekering bevatten namelijk louter gegevens betreffende uw identiteit, studies, en persoonlijke administratie die hier niet in twijfel getrokken worden, maar brengen verder geen informatie aan die uw beweerde vervolgingsfeiten kan staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u zwanger bent."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie alsook beroept zij zich op een schending van de artikelen 48/3, 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) .

Verzoekster verwijst naar de nota van het UNHCR inzake de "*burden of proof in refugee claims*" en benadrukt in dit verband dat een coherent asielrelaas op zich al voldoende is om de feiten geloofwaardig te kunnen achten. Verzoekster meent dat zij een dergelijk relaas naar voren heeft gebracht. Dit zou des te meer blijken uit de vaststelling dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) geen tegenstrijdige verklaringen heeft kunnen vaststellen alsook uit de vaststelling dat de door haar aangehaalde feiten niet worden weerlegd door de commissaris-generaal. Verzoekster stelt zich tevens de vraag welke bewijsstukken de commissaris-generaal dan wel precies van haar verwacht gezien de situatie waarin zij zich bevindt.

De verzoekende partij klaagt de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet

van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777).

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

De verzoekende partij brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Artikel 52 van de vreemdelingenwet is niet geschonden, daar de bestreden beslissing genomen werd op basis van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet dat de Commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren.

Betreffende de aangevoerde schending van de nota van UNHCR “*burden of proof in refugee claims*” merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat deze nota, hoewel zij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Het komt dan ook aan verzoekende partij toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van haar leefwereld en voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

In casu is de commissaris-generaal echter tot de vaststelling gekomen dat verzoekende partij de door haar naar voren gebrachte asielmotieven geenszins aannemelijk heeft weten voor te stellen en dit in het licht van een ernstig gebrek aan kennis in haar hoofde aangaande R.T.(...), de zogenaamde Kadyrovtsi met wie zij beweert een ernstige relatie te hebben gehad, hem geholpen zou hebben met het brengen van water en voedsel aan de rebellen en tot slot ongewenst zwanger zou zijn waardoor zij op heden tevens haar familie zou vrezen. Verzoekster wist immers quasi niets concreets te vertellen aangaande deze spilfiguur in haar asielrelaas. Verzoekster zou er naar eigen zeggen nooit naar gevraagd hebben, wat ongeloofwaardig overkomt gezien de ernst van hun relatie.

Het is ook opvallend dat verzoekster zich tegenspreekt tijdens het gehoor (p. 9 en 10). Verzoekster zegt enerzijds dat zij geen intieme band had voor mei 2009 en hem alleen tijdens de examens, begin van het jaar en einde van het jaar zag (p. 9), anderzijds zegt ze dat ze al eerder gezegd heeft dat zij altijd goede vrienden waren, elkaar belden, samen uitgingen, altijd bijeen waren als iemand jarig was, hij altijd bij haar was (p. 10).

Daarenboven legde verzoekende partij uiterst vage verklaringen af omtrent haar vermeende hulp aan de rebellen. Zo kon zij niet nader preciseren waar de rebellen zich precies bevonden op de ogenblikken dat zij, samen met R.T.(...), ging bevoorraden noch bleek zo op de hoogte van de precieze naam van de rebel die zij en R.T.(...) gingen bevoorraden.

De Raad schaaft zich achter de motieven uit de bestreden beslissing. De Raad meent dat de verklaringen van verzoekster niet overtuigen.

2.2. Daar waar verzoekster stelt dat zij vreesde gedood te worden door haar vader en broer als zij haar zwangerschap zouden ontdekken stelt de Raad vast dat verzoekster in België religieus gehuwd is met D.S.(...) en haar kind zijn naam draagt. Zij maakt niet aannemelijk dat zij in die omstandigheden te vrezen heeft van haar familie.

Verzoekster vermeldt een rapport van de Verenigde Naties van 2 juni 2010 waar gewag gemaakt wordt van geweld tegen vrouwen. Dit rapporten wordt echter niet neergelegd en maakt derhalve geen deel uit van het administratief dossier. De loutere verwijzing naar rapporten van algemene aard over de toestand van het land van herkomst bewijst persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat in zijne hoofde een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat niet. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke.

2.3. Verzoekende partij is het in tweede instantie niet eens met de conclusie van de commissaris-generaal als zou er op heden in Tsjetsjenië geen sprake zijn van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster verwijst naar een aantal algemene landenrapporten betreffende de algemene veiligheidssituatie in Tsjetsjenië. Volgens haar blijkt uit deze rapporten dat er wel degelijk sprake is van een dergelijk risico. Verzoekster meent dat er haar evenmin kan verweten worden dit risico niet individueel te hebben aangetoond. Noch artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet noch artikel 3 van het E.V.R.M. vereisen een dergelijke individualisering.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient het volgende te worden opgemerkt. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Verzoeker toont niet aan dat artikel 3 van het EVRM ruimer is dan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld.

Verzoekster heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekster aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Aangaande de toepassing van art. 48/4, §2 c) van de vreemdelingenwet stelt verweerder terecht dat uit de recente informatie die de commissaris-generaal aan het administratieve dossier van verzoekende partij toevoegde, blijkt dat niet kan gesteld worden dat er op heden in Tsjetsjenië voor burgers een situatie heerst in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet. De bewering van verzoekster dat de commissaris-generaal erkent dat er wel sprake is van willekeurig geweld is, is onjuist. Verzoekster slaagt er immers niet in deze informatie te weerleggen. Te meer nu blijkt dat de rapporten, arresten en krantenartikelen, waarnaar zij in onderhavig verzoekschrift verwijst, in hoofdzaak van minder recente datum zijn dan het geheel aan objectieve en recente informatie dat werd toegevoegd aan het administratieve dossier.

Daarenboven blijkt in dit verband dat de commissaris-generaal, zoals ook blijkt uit de bestreden beslissing, zich wel degelijk bewust is van de complexe situatie in Tsjetsjenië. Echter uit objectieve rapportage en informatie blijkt dat de gevechtshandelingen sinds geruime tijd steeds minder frequent voorkomen alsook blijkt dat eventuele acties eerder kleinschalig en tevens gericht zijn, waardoor het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft.

De Raad schaaft zich achter dit motief en de desbetreffende motieven uit de bestreden beslissing.

Verzoeksters raadsman verwijst, in onderhavig verzoekschrift, onder meer naar rapporten aangaande de algemene veiligheidssituatie in de regio's Ingoesjetië en Dagestan dewelke, *in casu*, hoe dan ook niet dienstig kunnen worden aangevoerd in het licht van de vaststelling dat verzoekende partij afkomstig is van de Republiek Tsjetsjenië.

Verzoekster verwijst naar rechtspraak van de Raad en stelt dat deze rechtspraak in deze zaak toepasselijk is. Daargelaten de vraag of het vergelijkbare zaken betreft, wijst de Raad er op dat zij een administratief rechtscollege is waarvan de uitspraken geen precedentswaarde hebben (RvS 28 maart 2006, nr. 156.942). Verzoeker kan de schending van het voormelde arrest niet dienstig aanvoeren.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,

mevr. S. QUINTENS

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. QUINTENS

G. de MOFFARTS